



Пловдивски университет  
"ПАИСИЙ ХИЛЕНДАРСКИ"

**ФАКУЛТЕТ:**

# **КУРСОВА РАБОТА**

**ПО ДИСЦИПЛИНА:**

**НА ТЕМА:**

## **РОЛЯ НА БАНКИТЕ В ИСТОРИЧЕСКИ ПЛАН**

**Изготвил:**

**Проверил:**

*Пловдив, 2015*

## УВОД

Кризата доведе финансовата система на ръба на системен срив и повдигна възможностите за депресия и дефлация. Централните банки помогнаха за обезвреждане тези заплахи, включително чрез извънредни мерки. Значителни усилия сега са в ход за изготвяване на политики, които са поуки от кризата. За централните банки, кризата изглежда осигурява три важни урока за политическата рамка.

Първо, финансовата стабилност трябва да бъде адресирани основно с помощта на макропоказателите. Те могат да смекчат процикличността на системния риск и натрупването на структурни слабости.

Макропоказателите включват капиталови изисквания и буфери, провизиране, коефициенти на ликвидност и разумна оценка на обезпеченията. Всички системни институции и пазари трябва да са в рамките на макропруденциалния регулаторен периметър. Централните банки трябва да играят ключова роля, независимо дали те служат като основен регулатор.

На второ място, следва да се запази ценовата стабилност като основна цел на паричната политика. Централните банки са запазили доверието в ценовата стабилност преди кризата и това обществено благо трябва да бъде запазено. Наблюдението и анализът на финансовата система и рисковете могат да бъдат по-добре интегрирани в определянето и изпълнението на паричната политика.

Трето, кризата показва, че са необходими промените в ликвидните операции и управлението на кризи на централните банки. Промени за повишаване на гъвкавостта на централната банка ще подобри устойчивостта на система. Институциите и пазарите, които са потенциални получатели на ликвидна подкрепа във времена на стрес трябва да се наблюдават и регулират.

Запазването на стабилността на цените и трудно извоюваната независимост на паричната политика на централните банки трябва да бъдат основен приоритет в условията на реформи.

Целта на настоящата разработка е да анализира историческото развитие на ролите на централните банки в светлината на финансовата криза 2007-2008. Криза, която възникна като банкова криза. Банкова криза, която се дължи на промяната на традиционния банков модел, увеличаването на сложността на банките транзакции и постоянно възникващи финансови инструменти, чрез които се прехвърля риск на пазара.

## **1. ФИНАНСОВИ ИНСТРУМЕНТИ - ПРИЧИНА ЗА ФИНАНСОВАТА КРИЗА 2007-2008.**

В основата на кредитната криза от 2007-2008 година е секюритизацията на активи<sup>1</sup>, създадена на Wall Street в началото на 90<sup>те</sup> години на 20<sup>ти</sup> век. В края на 2007г., пазара на секюритизация беше оценен на 9.3\$ трилиона, почти два пъти стойността на държавните облигации на САЩ, които бяха оценени на 4.5\$ трилиона. Секюритизацията на активи позволява на банките - както и на друг издатели на секюритизиращи инструменти – да получат парични средства срещу активи прехвърлени в друга единица. При традиционната секюритизация, банката, която трансферира активи основава дружество със специална цел<sup>2</sup> (special purpose vehicle, SPV), което заема средства от трети лица за закупуване на актива за секюритизация, обикновено под формата на заем от банка, която използва актива като обезпечение.

Секюритизацията предоставя ползи за банките като им позволява да диверсифицират държаните от тях активи чрез разширяване на капиталовата им база до капиталовия пазари и им дава възможност да увеличат своя минимален капитал като отразяват задбалансово активи и дългове, които иначе биха били представени в баланса. Банките обикновено запазват участие в дружеството със специална цел, което представлява подчинено участие с оглед смекчаване на информационната асиметрия относно риска на прехвърлените активи. Поради факта, че SPV са просто пасивни образования, банките обикновено също управляват активите за целите на SPV.

С други думи, банките са прехвърлители на основни активи, като вземания по кредитни карти и най-различни заеми (не само ипотечни кредити), като формират кошница от активи инициирани от тях и ги прехвърлят на специални дружества SPV. Тези дружества са издатели на секюритизиращи ценни книжа (напр. ABS), чиито стойности се прикрепят към стойността на основните активи получени от банката. Също така рейтинга на тези продукти е много по-висок и по-привлекателен за инвеститорите, тъй като те не са заплашени от кредитния риск на банката. От своя страна банката получава срещу трансферираните активи парични средства, които иначе

---

<sup>1</sup> Секюритизацията представлява бизнес модел, при който емитентът прехвърля във вид на траншове заеми и други носещи кредитен риск активи към инвеститорите. Тези траншове представляват различни по ранг вземания по секюритизираните активи, като рангът определя в каква последователност загубите, възникнали по секюритизираните активи, ще засегнат инвеститорите във всеки от различните траншове.

<sup>2</sup> SPV е "[bankruptcy remote](#)", което означава, че ако банката банкрутира, активите на издателя (SPV) няма да служат като обезпечение за кредиторите ѝ.

би получила от кредиторите на определена дата в бъдеще. Банката по този начин отписва от баланса тези активи, а с получените парични средства може да регулира минимума капитал, като прехвърля и риска на активите на друга единица. Също така това позволява на банката-прехвърлител да отпускат повече кредити. Получените плащания, които в повечето случаи са регулярни във връзка с основните активи (главница и лихва) се изплащат на инвеститорите.

Но схемата по продажбата на кредити не свършва дотук. Специално създадените дружества SPV започнаха и издаването на структурирани ABS<sup>3</sup>, наречени кредитни деривати (CDO и CDS). Чрез тях банките купуват застраховка срещу риск в случай, че някой ипотечен заем или друг изпадне в нередовност/просрочие т.е. прехвърлят кредитен риск. В годините преди финансовата криза, търсенето от страна на хедж фондове и банки на застраховка, която да покрие техните средства в ABS издадени от SPV нарастна. Суаповете за застраховане срещу кредитен риск или CDS, договори продавани от AIG са такъв дериватен продукт. По своята същност те са застрахователен договор върху облигация. Например, ако банка изкупи дълг, то тя може влезе в споразумение с отсрещна страна като AIG при определени условия да получи плащане в случай на неизпълнение на задължението. В отговор на това търсене, AIG създаде т.нар. CDS договори без да компенсира риска чрез купуване на CDS за своя защита от друг участник т.е. AIG чрез своето инвестиционно дружество (SPV) AIG Financial Products издаде “празни, без покритие” дериватни договори. Тези договори покриваха повече от 440\$ млрд. облигации, повечето от които са свързани с дългови ценни книжа на Lehman Brothers.

Поради това, че AIG нямаха достатъчно пари да покрият своите CDS договори, американското правителство даде финансова помощ на AIG. То направи така, поради опасения, че ако AIG изпадне в неплатежоспособност спрямо своите банки-клиенти цялата финансова система ще изпадне в колапс. Изпадайки във фалит AIG, всяка банка трябваше да продаде своите активи, за да посрещне своите задължения, което щеше да доведе до натиск върху снижаване цените на активите.

Това, което мога да добавя е, че чрез кредитните инструменти не се прехвърля изцяло кредитния риск поради следните причини: единицата, която отпуска заема обикновено задържа част от този риск, като предлага кредитна линия на своето SPV. И в случай, че то изпита финансови затруднения банката може да му помогне с оглед

---

<sup>3</sup> Asset-backed securities - ценни книжа, обезпечени с активи.